

Sygn. akt I C 857/18

Na rozprawie dnia 7 czerwca 2018 roku nikt się nie stawił - o terminie powiadomieni. Powód wniósł o prowadzenie rozprawy pod swoją nieobecność. Pozwana pomimo zawiadomienia o terminie rozprawy, nie złożyła żadnych wyjaśnień, nie żądała przeprowadzenia rozprawy podczas swojej nieobecności.

Przewodnicząca ogłosiła wyrok zaoczny.

Przewodnicząca Protokolant

Sygn. akt I C 857/18

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Balcerczyk

Protokolant: Patrycja Łuczak

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2018 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **P.R.E.S.C.O. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.**

przeciwko **M. W.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygnatura akt I C 857/18

UZASADNIENIE

W dniu 21 lutego 2018 roku powód P.R.E.S.C.O. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z pozwem przeciwko M. W. o zapłatę kwoty 11.909,58zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 21 lutego 2018 roku dnia zapłaty. W uzasadnieniu podniesiono, iż dochodzona kwota związana jest umową pożyczki zawartą przez pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda, którą to wierzytelność powód nabył w drodze umowy o przelew wierzytelności.

(pozew – k. 3 –k. 11)

Postanowieniem z dnia 12 marca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania do Sądu Rejonowego w Zgierzu .

(postanowienie – k. 12)

Pozwana mimo zawiadomienia o terminie rozprawy, nie złożyła żadnych wyjaśnień, nie żądała przeprowadzenia rozprawy podczas swojej nieobecności.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 maja 2017 roku M. W. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowę pożyczki nr (...). Całkowita kwota udzielonej pożyczki dla pozwanej wyniosła 11432,93zł. Pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki w 24 miesięcznych ratach w wysokości 527,57zł każda rata począwszy od dnia 18 czerwca 2017 roku.

(umowa pożyczki – k. 26 – k. 27)

Pismem datowanym na dzień 23 sierpnia 2017 roku (...) Spółka Akcyjna skierowała do pozwanej wypowiedzenie umowy pożyczki w związku z brakiem spłaty dwóch rat pożyczki.

(wydruk wypowiedzenia – k. 29)

Pismem datowanym na dzień 26 stycznia 2018 roku skierowano do pozwanej informację wraz z wezwaniem do uregulowania kwoty 11.800,13zł.

(wydruk informacji – k. 28)

W dniu 31 października 2016 roku P.R.E.S.C.O. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zawarł z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji.

(kserokopia umowy przelewu wierzytelności – k. 20 – k. 21)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych dowodów uznanych za wiarygodne, w szczególności zaś na podstawie dokumentów załączonych przez stronę powodową.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie zachodziły przesłanki do wydania wyroku zaocznego stosownie do art. 339 § 1 i 2 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny i przyjmuje wówczas za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Oznacza to, że sąd – o ile tylko nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (zatem twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez potrzeby przeprowadzania postępowania dowodowego.

Stosownie do art. 509 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią; wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W postępowaniu sądowym nabywca wierzytelności obowiązany jest udowodnić, że przysługiwała ona pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok SN z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06, M.Prawn. 2006/16/849, LEX nr 402304).

Natomiast zgodnie z art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Na podstawie powołanego przepisu dłużnik może stawiać zarzuty dotyczące stosunku wewnętrznego między cedentem a cesjonariuszem, a w szczególności kwestionować prawidłowość *causae* przelewu, skoro bowiem skutkiem pierwotnego braku prawidłowej przyczyny umowy lub jej następczego upadku jest bezwzględna nieważność czynności prawnej, oddziaływająca *erga omnes*, to okoliczność ta może być przedmiotem zarzutu każdej osoby mającej interes prawny w stwierdzeniu tej nieważności, a więc, rzecz jasna, także dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19

lutego 1998 r., sygn. akt III CKN 387/97). Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie, przyjmuje się zgodnie, że w wyniku przelewu

w rozumieniu art. 509 kc przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela.

Stosownie do przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W myśl art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Art. 232 k.p.c. dotyczy ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym tj. kto powinien przedstawiać dowody, a art. 6 k.c. - ciężaru dowodzenia w znaczeniu materialnym tj. kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, LEX nr 200947).

Powód jako nabywca wierzytelności, a jednocześnie profesjonalista w zakresie działalności windykacyjnej, winien dysponować całością dokumentacji związanej z dochodzonym roszczeniem. Cesjonariusz nabywa bowiem wierzytelność w wysokości, jaka przysługiwała cedentowi. W toku postępowania powód winien wykazać, iż zbywcy wierzytelności przysługiwała ściśle określona wierzytelność i z jakiego wynikała tytułu. Po zbyciu wierzytelności pozwany może bowiem nadal podnosić zarzuty przysługujące mu w stosunku do pierwotnego wierzyciela (art. 513 § 1 k.c.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy podnieść, iż istnieją uzasadnione wątpliwości co do okoliczności nabycia przez stronę powodową przedmiotowej wierzytelności w drodze umowy o przelew wierzytelności. W niniejszej sprawie bowiem powód nie wykazał, iż faktycznie nabył od pierwotnego wierzyciela przedmiotową wierzytelność. Brak jest przede wszystkim umowy cesji między (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a (...) Spółką Akcyjną, od której to powód miał bezpośrednio nabyć wierzytelność przysługującą względem pozwanej. Należy także zaznaczyć, iż do umowy cesji z (...) Spółką Akcyjną nie został załączony żaden załącznik, czy też inny dokument wskazujący na to, iż przedmiotem także tej umowy była wierzytelność dochodzoną przez powoda w niniejszym postępowaniu. Należy także zauważyć, iż sama umowa cesji z (...) Spółką Akcyjną została zawarta w dniu 31 października 2016 roku, zaś przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta w dniu 26 maja 2017 roku, a zatem w terminie już po zawarciu umowy o przelew wierzytelności przez powoda, co także poddaje w wątpliwość wszelkie twierdzenia zaprezentowane przez stronę powodową, gdyż w samym pozwie powód powołuje się na przelanie wierzytelności w dniu 13 grudnia 2017 roku, co też miało nastąpić na podstawie ramowej umowy o przelew wierzytelności z dnia 19 maja 2017 roku.

Nadto należy również zauważyć, iż strona powodowa nie stawiała się na terminie rozprawy w dniu 7 czerwca 2018 roku. Powód nie dochował tym samym należytej staranności w przedmiocie wyjaśnienia ewentualnych wątpliwości wynikających z niezłożenia dokumentacji dotyczącej wierzytelności przysługującej względem pozwanej.

W tym stanie faktycznym należało orzec jak w sentencji.